

του ἐξέθετε μεγαλοφώνως τὰ καθέκαστα εἰς ἓνα φίλον του. Τὸ δωμάτιον εἶνε ζεστό, ἴς τὸν ἥλιο· σχετικῶς φηγνὸ· μένον 25 δραχμᾶς· ἄλλου τοῦ ἐγύρεψαν 30 καὶ 40· καὶ τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα, εἶνε μιὰ νοικοκυρὰ καθὼς πρέπει· καλὴ καὶ ἄξια γυναῖκα· τοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τὸ ξυπνᾷ· πρῶτ' τὸ παιδί νὰ μελετᾷ· γιὰτι εἶνε φόβος μήπως ἄργεῖ νὰ ξυπνᾷ μοναχό του, καὶ ἔτσι πηγαίνει ἴς τὸ μάθημα, χωρὶς νὰ εἶνε μελετημένοι. » Ἀγαθώτατος ἄνθρωπος, ἀφοῦ ὄνειροπολῆ διὰ τὸν υἱόν του, μετὰ τὴν πατρικὴν ἐν τῇ πατρίδι ἐπαγρύπνησιν ἀφεθῆσόμενον ἐν Ἀθήναις εἰς τὸν ἐλεύθερον βίον καὶ τὰ διδάγματα τῶν ὀμηλικῶν του, ἀφοῦ ὄνειροπολῆ διὰ τὸν υἱόν του, δεκαεπταετῆ νεανίαν καὶ πρωτοετῆ τῆς Νομικῆς, ὀρθρίας ἐξεγέρσεις καὶ προμελέτας.

Ἡτοιμαζόμεν νὰ τοῦ εἶπω: « Καλέ μου ἄνθρωπε, ἴσως ὁ υἱός σου δὲν ὁμοιάζει τοὺς ἄλλους νέους· ἴσως φέρεται ὑπὸ ἐξόχου φιλομαθείας, ἐνισχύεται ὑπὸ ἐκτάκτου εὐφυΐας, κατισχύσει παντὸς προσκόμματος καὶ παντὸς πειρασμοῦ, καὶ γίνῃ μιὰν ἡμέραν τὸ καύχημα καὶ σοῦ καὶ ὄλων μας· τότε δὲν ἔχω ἢ νὰ σὲ μακαρίσω ἐκ τῶν προτέρων. » Ἄν ὅμως ὁ υἱός σου, μεθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς, ἀνήκει εἰς τὴν μεγάλην πλειονότητα τῶν συνήθων πνευμάτων, φαντάζεσαι ὅτι, μεθ' ὅλας ἴσως τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ διαθέσεις, δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ ἐν τῷ φοιτητικῷ βίῳ τὸ πρόγραμμα ὅπερ διέγραψεν ἡ πατρικὴ σου μέριμνα δι' αὐτόν; Γνωρίζεις τί σημαίνει συνήθως πρωτοετῆς τῆς Νομικῆς; ὑποθέτω ὅτι ὁ υἱός σου μὲ ὄλην τὴν ὄρεξιν ἐξυπνᾷ τὴν πρώτην πρωτίαν καὶ ἀνοίγει τὸ Ῥωμαϊκόν του Δίκαιον· ὁ πρῶτος συμφοιτητῆς του, ὁ ὅποιος θὰ τὸν ἴδῃ, θὰ ἀνακράξῃ χλευαστικῶς: « Τί! ἀπὸ τώρα ἄρχισες διαβάσματα; εἶσαι πρωτοετῆς! » Καὶ ὁ μαγικός τίτλος διανοίγει πᾶσαν ὁδὸν πρὸς ἀμεριμνησίαν καὶ ἄκοπον δαπάνην τοῦ καιροῦ. Οὕτως ἢ μελέτῃ ἀποτόμως ἐξ ἀρχῆς καταργεῖται· μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας ἄρχεται ἐλαττούμενος ὁ πρὸς τὴν φοίτησιν ζῆλος· ἡ συνείδησις καθησυχάζεται διὰ τῆς σκέψεως: « ἔχω καιρὸ τοῦ χρόνου. »

Τὸ δεύτερον ἔτος ἢ φοιτήσις εἶνε τακτικωτέρα, ἀλλ' ἢ μελέτῃ; μὲν! μοῦ φθάνουν δυὸ χρόνια νὰ πάρω τὸ δίπλωμα· τὸ τρίτον ἀναταράσσεται ὀλίγον ἢ κόνις τῶν βιβλίων· καὶ μόνον τὸ τελευταῖον ἔτος, ὡσεὶ ἀπὸ βαρέος ἀνακλύπτων ληθάρτου ὁ ὑποψήριος διδάκτωρ ρίπτεται, νυσταλέος ἀκόμη ὑπὸ τοῦ παρελθόντος εἰς νευρικὴν, ἀτερπεστάτην, βιαίαν, νυχθήμερον ἀνάγνωσιν, παρῳδιαν μελέτης, μεθ' ἣν ἢ τὴν ἰσχυρὴν, ἢ ἐπιεικείαν τῶν Καθηγητῶν, ἢ ἡ ἐξαιρετος μνήμη τοῦ ἐξεταζομένου, τῷ παρέχουσιν ἐν δίπλωμα. Νομίζεις ὅτι, ὅταν ἐπανέλθῃ ὁ υἱός σου μὲ τοιοῦτο δίπλωμα, θὰ εἶνε ἀληθινὰ ἐπιστήμων, ὅπως θὰ τὸν καμαρώνῃς; θὰ εἶνε ἐπιστήμων ὅσῳ εἶνε ἀηδόνες οἱ τέττιγες. Ἀλλά, φίλε μου, μήπως νομίζεις

ὅτι πταῖουν διὰ τὰ ἁμαρτήματα ταῦτα οἱ νέοι μας, ὁ υἱός σου; ὄχι, ὄχι· ἂν ἔχῃς ὑπομονήν, ἐγὼ δύναμαι νὰ σοῦ ἀποκαλύψω τοὺς ἀληθεῖς πταίστας. . . »

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ πατήρ, πληρώσας τὸν λογαριασμόν ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου, ἐν ᾧ ἐγὼ δὲν εἶχα τελειώσει ἀκόμη τὸ δεῖπνόν μου.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τρυφερός σύζυγος ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς συζύγου του τὸ ἐπόμενον ἐπιτύμβιον:

Δὲν θὰ τὴν ἀναστήσετε ποτὲ, ὦ δάκρυά μου!

Ὅθεν ἀρθῶνως βεβύσατε ἀπὸ τὰ ὄμματα μου.

**

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παλινορθώσεως Γάλλος βουλευτῆς, λαλῶν ποτε ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ ἀποτευνόμενος πρὸς τὸν ὑπουργὸν Βιλέλ, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρόσωπον εἶχε καταστήσει ὀυσιδεάτην ἢ εὐλογία, ἐπανελάμβανε: *Σὰς παρατηρῶ, κύριε ὑπουργέ...* Ὁ ὑπουργός, βαρυνθεὶς ἐπὶ τέλους τῷ εἶπεν: « — Καὶ ἐγὼ σὰς παρατηρῶ ὅτι ἐφ' ὅσον καὶ ἂν με παρατηρήτε οὐδέποτε θὰ παρατηρήσῃτε μορφὴν Ἀδωνίδος. » Οἱ βουλευταὶ ἐξερράγησαν εἰς γέλωτας, καὶ ὁ πτωχὸς ῥήτωρ κατῆλθε τοῦ βήματος συγκεχυμένος.

**

Ὁ κύριος Β. — Θὰ μαγεύεις λοιπόν, κορίτσι μου, καὶ θὰ φροντίξῃς καὶ γιὰ τὸ σπῆτι. Ὅσο γιὰ τὴ συμφωνία μας, λεπτὰ δὲν θὰ σοῦ δίνω. Θὰ τρῶς καλά, θὰ πίνῃς καλά, καὶ θὰ ἔχῃς καμμιὰ φορὰ καὶ τὰ δῶρά σου.

Ἡ μαγεύρισα. — Λυποῦμαι, ἀφεντικὸ, μὰ δὲ μὲ συμφέρει· μοῦ εἶνε λίγο. Δὲν πιστεύω δὰ ἔτσι μὲ τέτοιαις συμφωνίαις νὰ εὐρήτε καλὴ μαγεύρισα. Τὸ πολὺ πολὺ μ' αὐτὰ ποῦ δίνετε ὑπορεῖτε νὰ ὄρῃτε μιὰ γυναῖκα νὰ τὴν πανδρευθῆτε.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὰς συγγενεῖς ψυχὰς ἢ πρώτη συνάντησις συνδέει διὰ δεσμῶν ἀδαμαντίνων.

Εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων ὁ ἐγωϊσμός καὶ τὸ φιλεύσπλαγχον εἶνε πάντοτε χωρισμένα ὡς ὄξος καὶ ἔλαιον· ἐὰν δὲ ποτε αἰφνιδία τις συγκίνησις ἀναταράξασα τὰ ἀναμίξῃ, μετὰ μιαν στιγμὴν πάλιν ἀποχωρίζονται ἀλλήλων.

νικόν τὸ λαμπρόν ἐκεῖνο ὕφασμα ὅπερ ἐξετυλί-
σεται ὑπερηφάνως πρὸ ἐμοῦ, καὶ ἀναμετρῶν τὰ
στάδια τῆς ὑποσκαζούσης παρ' ἡμῖν βιομηχανίας,
ἔπιπτον εἰς συλλογισμούς ἀφ' ὧν μ' ἀπέσπα ὁ
μονότονος ἦχος τοῦ ἀργαλειοῦ, καὶ ὁ ὄξυς συριγ-
μὸς τῆς κερκίδος ἀελαυνούσης τὸ μεταξὺ τῶν
στημόνων κενόν. Μὲ κατεῖχεν εἰδὸς τι ἀρίστου
εὐχαριστήσεως, τολμῶ εἰπεῖν ὑπερηφανείας. Ἐ-
βλεπον ἐσπαργανωμένον τὸν γίγαντα τῆς μελλού-
σης ἡμῶν βιομηχανίας.

Τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα, ἐντὸς τοῦ καταστή-
ματος παρασκευαζόμενα ἐπίσης, προκαλοῦσι τὰ
βλέμματα καὶ μετὰ τὴν θεωρίαν ἐτι τῶν μετα-
ξωτῶν. Ἐν ὅλῃ τῇ ἀπειρίᾳ μου ἐξετίμησα τὸ
εἶδος τῆς ὑφαντικῆς καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ποιο-
τήτων τοῦ τεχνουργικοῦ τούτου τμήματος. Οἱ
πόροι τοῦ καταστήματος δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν
εἰσαγωγὴν τοῦ ἀτιμοῦ ἢ ἐργασία χωρεῖ διὰ τῶν
γνωστῶν ἀργαλειῶν δυναμένων νὰ ἐκληφθῶσιν
ὡς τὸ ὑστικτὸν ἦχος τῆς στασιμότητος ἐν μέσῳ
τῆς εὐέλπιδος ἐκείνης ἀκμῆς· οὐδὲν ἦττον ὅμως
τὰ προϊόντα τῆς τέχνης εἰσὶν ἄριστα, ὑπέρτερα
δὲ κατὰ πολὺ τῶν συνήθων εὐρωπαϊκῶν, εἶνε καὶ
σχετικῶς εὐωτότερα. Τὸ ὕφασμα εἶνε στερεόν καὶ
λείον, οἱ δὲ χρωματισμοὶ σταθεροὶ ἀποκλίνοντες
μᾶλλον πρὸς τὸ βαθύ. Ὁ ἐργάτης δύναται ἄρι-
στα νὰ ὑπηρετήσῃ, οὐδὲν ἦττον ἢ ὁ εὐπόρος· δὲν
ὑπάρχει κλάδος τῆς κοινῆς ὑφαντικῆς ὅστις νὰ μὴ
καλλιεργῆται δοκιμῶς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, ἀπὸ τοῦ
βαναυσότερου χονδρῶπανου ἄχρι τοῦ ἐπιτηδείου
πρὸς βουχισμόν, ἀπὸ τοῦ ἀπλουστεροῦ ὑφάσματος
ἄχρι τοῦ χιονώδους, οὐλοῦ καὶ ποικιλτοῦ.

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ καταστήματος κεῖται τὰ διὰ
τὴν ταπητουργίαν ἐτοιμασθέν ἐπίμηκες καὶ μέγα
ὀωμάτιον. Ὁ ἀργαλειὸς ἔστησε καὶ ἐκεῖ τὸν πεπα-
λαιωμένον θρόνον, τὰ προϊόντα ὅμως αὐτοῦ γεά-
ζουσιν, ἀντιθέτως τῆς παραγωγικῆς μηχανῆς. Οἱ
τάπητες τοῦ ἐργοστασίου εἶνε τι ἄξιον λόγου
χρήμα. Κομφαί ἐν τῇ βαναυσουργίᾳ αὐτῶν κατερ-
γασία, δὲν εἶνε βεβαίως Περσικοί, εἶνε ὅμως ὅ,τι
ἔδει νὰ ὦσιν, ἄριστο· δηλονότι εἰς τὸ εἶδος τῶν. Ἐν
ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἑλλάδος καὶ ταῖς γείτοσι καλ-
λιεργεῖται εἶδος τι ταπητουργίας οἰκιακῆς, ὅπερ
δυναμέθα ν' ἀποκαλεσώμεν Ἑλληνικόν· εἶνε τ'
αὐτὸ ὡς τὸ καλλιεργούμενον ἐν τῷ τμήματι τοῦ
ἐργοστασίου. Οἱ τάπητες εἶνε φίλοι, καίτοι ὅμως
ἀδασεῖς δὲν εἶνε ἀφορήτως σκληροὶ τὴν ἀφήν. Τὸ
πάχος τῶν εἶνε τὸ συνήθες τῶν ἐν ταῖς ἐπαρ-
χίαις ὑφαινομένων, οἱ χρωματισμοὶ λαμπροὶ καὶ
εὐστόχως ἡρμωσμένοι, ἀφογος δὲ ἡ τέχνη. Αἱ κό-
ραι ταπητουργοῦσι μετὰ τῆς αὐτῆς δεξιότη-
τος, μετ' ὄσης αἱ συνάδελφοὶ τῶν ὑφαντουργοῦσι
τὰ ματαξωτὰ καὶ τὰ βαμβάκινα· ἀπεθαύμασα
ἰδιαιτέρως τοὺς ποικιλτοὺς, πλήρεις σχημάτων
κανονικῶν ἁρμονικῶς διαταχθέντων, καὶ ὁ συν-
δυασμὸς τῶν ὁποίων ἀναδεικνύει ἐναμίλλως τὴν
λαμπρότητα τοῦ χρώματος καὶ τὴν τέχνην τῆς

συνθέσεως· παρετήρησα ὑπερβολικὴν χρῆσιν τοῦ
λευκοῦ χρώματος, εἰς δὲ τὴν ἐρώτησίν μου περὶ
τῆς καταχρήσεως ταύτης μοὶ παρετηρήθη ὅτι τὸ
χρῶμα τοῦτο προτιμᾶται σήμερον, καὶ ἐξαιρέτως
παρὰ τῶν ξένων.

Ἐγγὺς τοῦ ταπητουργείου εὕρηται τὸ βαφεῖον,
οὐδεμίαν δυνάμενον νὰ ἔχῃ ἀξίωσιν ἐπὶ τοῦ μη-
χανικοῦ, καὶ ὑπόνοια μᾶλλον ἐργοστασίου ἢ τοιού-
τον. Δύο ἢ τρεῖς λέβητες ἐκτισμένοι ἐπὶ τῆς ἐ-
σχάρας, καὶ ἀριθμὸς τις πλήθων σκευῶν, ἰδοὺ
πᾶσα τοῦ βαφεῖου ἢ συσκευῆ. Ἐν τούτοις αἱ πα-
ρασκευαζόμεναι ἐκεῖ βαφαί, εἶνε κάλλιστα, καὶ τὸ
σπουδαιότερον, ἀνεξίτηλοι ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἀνεπη-
ρέαστοι ὑπὸ τοῦ φωτός, καὶ λαμπραὶ τὴν ὄψιν.
Ἡ τελειότης ἐπιτυγχανομένη διὰ προχείρων μέ-
σων καὶ ἀτέχνων, εἶνε ἄρα γε ὀλιγώτερον τελεία·
Ἢ διευθύνουσα τὸ βαφεῖον γυνὴ εἶνε αὐτοδίδακτος·
οὐδεμίαν ἔχει γνῶσιν χημείας, εἶνε δὲ ἐντελῶς
ἀστοιχείωτος τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς τὸ ἐπάγγελ-
μά της. Ἐν τούτοις ἐκπληροῖ ἄριστα τὸν προορι-
σμὸν τῆς κατεργάζεται τὰς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ
καταστήματος βαφάς, αὐτὰς ἐκείνας ἃς ἐθαύμασα
πρὸ μικροῦ περιεργαζόμενος τὰ διάφορα ὑφαντικὰ
τμήματα. Ἄς μοὶ ἐπιτραπῇ μικρὰ τις παρατή-
ρησις. Ἐν τῷ καταστήματι οὐδεὶς διαιτᾶται ἀνήρ,
καὶ οὐδεὶς ἐργάζεται· πρῶισταται γυνή, γυναῖκες
ἐφορεύουσι τὰ διάφορα τμήματα· παρθένοι καὶ
γυναῖκες εἶνε αἱ ἐργάτιδες, αὐταὶ ὑφαντουργοῦσι,
κλώθουσι, βάφουσι τὴν μετὰξαν, ταπητουργοῦσι
κτλ. Τὸ πᾶν εἶνε γυναικεῖον, πᾶσαι τῆς γυναικὸς
αἱ ἡλικίαι ἀντιπροσωπεύονται ἐκεῖ. Βίδον γρατᾶν
εἰς βαθύτατον ἐλάσασαν γῆρας, μόλις δυναμένην
νὰ κινήται, ἀλλ' ἐργαζομένην ἀκαμάτως· ἡ ἐργασία
τῆς ἦτο ἀπλὴ καὶ ἀκοπὸς· ἐκάθαιρε τὰ ἔρια λαμ-
βάνουσα 30 λεπτά καθ' ἑκάστην ὁκᾶν, ἐνῷ πε-
ραιτέρω ἀνῆροτάτη κόρη, ἀστράπτουσα ἐκ νεότη-
τος καὶ καθαρῶτος, ὕφαινε μετὰ χάριτος καὶ
σεμνότητος μετὰξιν ὑφασμα προωρισμένον νὰ
διαλάμψῃ εἰς τὰς ἀρίστας αἰθούσας ποῖα ἀντί-
θεσις! ἡ μὲν γρατᾶ, ἡ δὲ νεωτάτη, ὄροσερὰ καὶ
περικαλλής· εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ζωῆς ἡ μία, εἰς
τὴν ἔξοδον ἡ ἄλλη· ἡ μὲν ἐξαινε λιπώδη καὶ δυσ-
πρόσιτα ἔρια, ἐνῷ ἡ ἄλλη κατεργάζετο τὸ εὐγε-
νέστερον τῶν νημάτων· ἡ μία ἠλπίζεν εἰς τὴν
ζωὴν, εἰς τὸν θάνατον ἡ ἄλλη· ἡ μικρὰ ἐμειδία
ἀποκαλύπτουσα λαμπροὺς ὀδόντας καὶ σχηματι-
ζοῦσα ἐρασιμίους λακχίσκους κατὰ μέσον τῶν πα-
ρειῶν, ἡ ἄλλη... πού νὰ μετρίσῃ ἡ δυστυχῆς!
εἶχε πρὸ πολλοῦ ἡσημονήσει τὸ μετρίσμα συνει-
θίσασα εἰς τὸ δάκρυον ἐρρυτιδωμένη, κυρτῆ, πο-
δαλγῆ, γωδός, ἦτο ζῶσα προσωποποίησις τῶν κα-
ταστροφῶν ἃς φέρει ὁ χρόνος καὶ ἡ δυστυχία· καὶ
ὅμως τὰ δύο ἐκεῖνα πλάσματα, οὕτω ἀντίθετα καὶ
διάφορα, εἶχον κοινόν τι πρὸ ἄλληλα γνῶρισμα...
τὸ γνῶρισμα τῆς πενίας, ὑπὸ τὴν πελιδνὴν τῆς
ὁποίας σφραγίδα ἰσοπεδοῦνται τὰ πάντα, καὶ αἱ
ἐλπίδες αὐταί.

καὶ τῆς καρδίας ἢ ἀνακουφίσεις καὶ ἢ μόρφωσις.
 Πᾶσα ἡ πρασκευαζομένη ἐν τῷ ἐργοστασίῳ
 ἐργασία πωλεῖται ἐπὶ ἀποκλειστικῇ λογαριασμῷ
 τοῦ καταστήματος· αἱ ἐργάτιδες ἀμείβονται λογι-
 κῶς, πληρωνόμεναι, εἴτε κατ' ἀποκοπὴν ἀνὰ ἕκα-
 στον αὐτοτελὲς τεμάχιον, εἴτε κατὰ πῆχυν προ-
 κειμένων ποικιλιμάτων, τριχάπτων, ἢ ταπήτων
 καὶ ὅπως καταστῶσιν εἴτι πλέον δεξιότεραι εἰς
 τὴν χάραξιν καὶ συναρμολογίαν τῶν σχημάτων
 ὑπεβλήθησαν προθύμως εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν
 στοιχείων τῆς ἰχνογραφίας ἣν εὐστόχως λίαν
 εἰσήγαγεν εἰς τὸ κατάστημα ἡ διοικοῦσα τῶν
 κυριῶν ἐπιτροπή. Ἡ ἀδιάλειπτος ἀπὸ πρωίας
 μέχρι ἑσπέρας ἐργασία καὶ παραμονὴ ἐν τῷ
 καταστήματι δικιόπτεται μόνον περὶ τὴν μεση-
 βριαν, ὅτε αἱ ἐργάτιδες, σχολάζουσαι ἀπὸ τῶν
 ἐργοχειρῶν, τρέπονται εἰς τὴν περίκλειστον αὐλὴν
 ἵνα γευθῶσι τοῦ λιτοῦ προγεύματος, ὅπερ ἀπὸ
 πρωίας ἐκάστη ἐκόμισε μεθ' ἑαυτῆς· τοῦτο ἀνα-
 μιμήσκει βεβαίως εἰς πολλοὺς τῶν ἀναγνωστῶν,
 καὶ ἴσως τῶν ἀναγνωστρίων, χρόνους παιδικούς
 καὶ γαληναίους, ὅτε καὶ ἡμεῖς ἐπράττομεν ταῦτο
 ἀπερχόμενοι τοῦ οἴκου πάσχοντες μὲν τὸ κατ'
 ἀρχάς, συγείζοντες ὅμως βραδυτέρον εἰς τὴν
 πειθαρχίαν καὶ τὴν *ξενηταίαν* τοῦ σχολείου· αἱ
 ἐργάτιδες ἀφίενται κατὰ τὴν βραχείαν μεταμε-
 σημβρινὴν ὥραν εἰς ὅλας τὰς ἀθῶνας τῆς παιδικῆς
 ἡλικίας διαχύσεις, ὃ δὲ ἡγος τῶν εὐθύμων γελῶ-
 τῶν παράσσει πρὸς στιγμὴν τὴν βαθεῖαν τοῦ
 ἐργοστασίου ἡσυχίαν, ἐπικνερχομένην ὅμως μετὰ
 μικρόν, ὅτε ὁ κώδων τῆς ἐργασίας σημαίνων περα-
 τοῖ τὸν θόρυβον τοῦ παιδικοῦ γέλωτος, ἀντικαθι-
 στῶν αὐτὸν διὰ τοῦ μονοτόνου ἤχου τοῦ ἰστοῦ
 καὶ ἔστιν ὅτε τῆς ραπτικῆς μηχανῆς.

Τοιοῦτον εἶνε, ἐν συνόψει, τὸ ἐργαστήριον τῶν
 ἀπύρων γυναικῶν, τῇ ἀρχεβουλῇ τοῦ συλλόγου
 τῶν κυριῶν πρὸς τὴν γυναικίαν παιδευσιν συστα-
 θέν. Ἐπιπόνημα καθ' ὅλα ἀντάξιον τοῦ εὐγενούς
 καὶ φιλοτιμοτάτου πνεύματος τῆς γυναικῆς, ἐκρα-
 ταιώη εὐτυχῶς παρ' ἡμῖν διανείξαν ἐντίμους καὶ
 προχειροὺς πόρους εἰς ὑπερτριακοσίας γυναικίας
 καὶ κόρας φοιτήσας ἡμερησίως ἐκατὶ, καὶ τίς οἶδε
 πόσας ἄλλας ἀφανῶς ἐργαζομένας ὑπὸ τὸν ἀπα-
 ραβίαστον τῆς ἐχεμυθίας πέπλον. Ἡ κοινωμία
 ἡτις ὀφείλει νὰ ἐνδιαφέρηται καὶ διὰ τὰ ἔσχατα
 τῶν μελῶν τῆς καθήκον ἔχει νὰ συντρέξῃ τὸ
 ἴδιον τοῦτο, τὴν ὑποχρέωσιν δὲ ταύτην ἄριστα
 πληροῖ τιμῶσα διὰ τῆς ἐπισκέψεως καὶ προτιμῆ-
 σεώς τῆς τὰ ἄριστα, ἐλλεκτά, καὶ εὐωνα προϊόντα
 τοῦ ἐργοστασίου. Εἰς τοῦτο σολμῶμεν νὰ συνηγο-
 ρήσωμεν θερμῶς καὶ πεποιθῶς.

Ἐν τῇ σειρᾷ τῆς ἀφηγήσεως ἐξήρθη ἰδιαιτέρως
 καὶ μετὰ σκοπίμου ἐπιμονῆς καὶ ἐπαναλήψεως
 τὸ μέγα εὐεργέτημα τῆς παρόχης ἐργασίας εἰς
 τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην νὰ ἐργασθῶσιν ἄνευ τοῦ
 ἐλαχίστου τραυματισμοῦ τῆς φιλοτιμίας ἢ τῆς
 ἀξιοπρεπείας, δύο ἰδιότητων ἀκμαιοτάτων συνήθως

εἰς τὰ στήθη ἐκείνων, οἵτινες, φύσει εὐγενεῖς,
 συμπίπτει νὰ ὦσι πένητες, ἐνῷ εἶνε Κροῖσοι
 κατὰ τὴν λεπτότητα τοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν
 ἀνεξαρτησίαν τῆς ψυχῆς. Κλείοντες τὰ πρόχειρα
 ταῦτα σημειώματ' ἐφ' ἑνὸς τῶν λυσίτελεστάτων
 τῆς ἡμετέρας πόλεως καταστημάτων ἄς σταμα-
 τήσωμεν τὸ ὑστατον καὶ πάλιν ἐπὶ τούτου. Τὸ
 ὑλιστικὸν ρεῦμα πρὸς ὃ φέρεται ἀκαταμαχῆτως
 ἡ κοινωμία προαγγέλλει ὅτι δεινοὶ περισπασμοὶ
 ἀναμένουσι τὰς φύσεις ἐκείνας, αἵτινες ἐγεννή-
 θησαν προνομιούχοι. . . ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ ὕλῃ.
 Οὔτε μεμψιμοιρούμεν οὔτε σχολιάζομεν ἀπλῶς
 χρονογραφοῦμεν. Αἱ γυναικῆς ἔτεμον ἤδη τὴν
 ὁδὸν ἐν ἣ συντηρήθησαν συμβιβαστικῶς δύο ἰδιό-
 τητες χωρήσασαι ἀνέκαθεν ἐκ διαμέτρου: ἡ ἀνάγκη
 καὶ ἡ φιλοτιμία. Τὸ ἐργοστάσιον τῶν ἀπύ-
 ρων γυναικῶν πρόκειται ὑπόδειγμα λαμπρῶς ἀφε-
 τηρίας, λίαν δὲ ἀσθενῆ ἔννοιαν τοῦ καθήκοντος
 θὰ εἴχομεν, ἐάν, ὡς ἀπλᾶ μέλη τῆς κοινωμίας,
 δὲν ἐτιμῶμεν εὐσεβάτως καὶ εὐγνωμόνως τὴν
 μνήμην τῶν ἐκλειφθῶν ἐκ τοῦ κόσμου κυριῶν αἵ-
 τινες ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα τοῦ γυναικείου συλ-
 λόγου, καὶ ἂν μὴ εὐλαβῶς ἐτολμῶμεν νὰ ἐνθα-
 ρύνωμεν τὰς ἤδη κοπιώσας ἐν αὐταπαρνήσει καὶ
 θυσίᾳ πρὸς κραταίωσιν καὶ ἐπέκτασιν ἔργου ὑψί-
 στης καὶ μεμαρτυρημένης χρησιμότητος.

ΣΠΥΡΙΑΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ.

Ἡ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετὰφρασις Π. Ι. Φέρπου.]

Συνέχεια ἴδε προηγούμε. φύλλον.

ΙΣΤ'

Μετὰ μεσημβριαν τῆς ἡμέρας ταύτης, καθ' ἣν
 ἡ κυρία Ἐρμίνη μετ' ἀνεπίστου ὄλωσ προθυ-
 μίας ἐμυεῖτο τὰ μητρικὰ καθήκοντα καὶ τὰς μη-
 τρικὰς μερίμνας, ἡ κυρία Ζαλίνη προσκληθεῖσα
 κατεσπευσμένως ἦλθεν ἄνω κάτω καὶ τεταραγ-
 μένη. Τὸ πρᾶγμα τῆ ἐφαίνετο τοσοῦτον ἀπίθανον,
 ὥστε κατ' ἀρχάς δὲν ἤθελε νὰ το πιστεύσῃ. Αἱ
 κυρίαὶ Φαβροῦ μήτηρ καὶ κόρη πολὺν χρόνον
 ἐνεθυμοῦντο τί ταις εἶπεν ἡ ἀξιόλογος ἐκείνη γυνὴ
 ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ τῆς ἀγανακτῆσεώς της.
 Ἦσαν δὲ οἱ λόγοι της ἐκείνου τοσοῦτον μάλλον
 πικροί, καθ' ὅσον ἦσαν ἀλήθειαι καυστικώταται.

— Τέλος πάντων, ταῖς εἶπε τελευτώσα, κανεῖς
 δὲν βιάζει τὸν ἄλλον νὰ συμμαζεύῃ τὰ ξένα
 παιδιὰ· μά, ἀφ' οὗ τὸ κάμει, εἶνε ὑποχρεωμένος
 καὶ νὰ τοὺς δίνει καλὴν ἀνατροφήν καὶ νὰ τα
 καλόχῃ σὰν νὰ ἦσαν ἴδικά του, εἰ δὲ μὴ ἄς μὴν
 ἀνακατεύεται. Νά, ἐκεῖ εἶνε ἡ Κυβέρνησις καὶ
 φροντίζει γιὰ τὰ ὀφρανα νὰ περνοῦν, τὸ κάτω
 κάτω τῆς γραφῆς, ὅχι χειρότερα ἀπ' ὅτι τὴν εἴ-
 χετο αἱ δύο σας, κυρίες μου, τῇ Μαρκέλλα.